

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis melodramos romanas

LISA KLEYPAS

DIDYSIS
TEATRAS

I

*Vieną dieną
surasiu tave*

svajonių knygos

LISA KLEYPAS

DIDYSIS
TEATRAS I

Vieną dieną surasiu tave

Romanas

Vilnius
2018

Nuoširdžiausiai dėkoju Merei Džo Putni
(*Mary Jo Putney*) už jos kilnumą ir geranoriškumą.

Skiriu Grifinui – su motiniška meile.

Prologas *Varvikšyras, 1824*

Muzikos garsai iš kaimo, švenčiančio Gegužės pirmosios šventę, atsklido iki pilies, sumūrytos ant ežero kranto iš medaus atspalvio akmenų. Šventės garsų suviliotas vienas iš pilies gyventojų, Deimonas, markizas Sevidžas, netikėtai sau pačiam patraukė ton pusėn vedančiu keliu.

Deimonas nebuvo lengvabūdis ir nemėgo didelių susibūrimų. Pastaruosius dvejus metus jis iš visų jėgų stengėsi pagrausinti sumenkusius šeimos turtus, rūpinosi jaunesniuoju broliu ir pasiligojusių tėvu. Prisiėmus tokią atsakomybę linksmybėms nelikdavo laiko. Į miestelį jį vedė smalsumas, vienatvė ir poreikis ištrūkti iš namų.

Aplink gegužės medį – stulpą, išpuoštą kaspinais ir girliandomis, nurausvintos besileidžiančios saulės spindulių šoko merginos baltomis suknelėmis. Susirinkę atšvesti pagoniškos šventės, kuri tęsis kiaurą naktį, kaimiečiai garsiai juokėsi, gėrė, dainavo.

Deimonas kukliai stovėjo minios pakraštyje, kol sute mo. Įžiebti fakelai ir žibintai ant pievos metė virpančius šešėlius. Nors Gegužės pirmosios šventės ritualus Deimonas buvo matęs daugybę kartų, jam vis tiek darė įspūdį kvapą gniaužiantis vaizdas merginoms su kaspinais

sukantis apie ritualinį medį. Jos grakščiai judėjo ratu, galvas pasipuošusios gėlių vainikais, ilgi sijonai plaikstėsi aplink kojineis apmautas kojas.

Kaip ir kitų čia susirinkusių vyrų, Deimono dėmesį traukė pačios dailiausios merginos. Jau daug laiko praėjo nuo tada, kai jis turėjo moterį. Pažadėjo sau: vėliau įsitaisys meilužę ir mėgausis malonumais, kurių kol kas atsisako, nes dar tiek daug reikia nuveikti. Ak, kad galėtų nuslopinti gyvenimą apsunkinantį troškimą prisiglausti prie moters, uosti malonų jos odos kvapą, jausti, kaip ji apkabina jos liaunos rankos. Dieną jis būdavo pernelyg užsiėmęs, kad apie tai galvotų, bet atėjus nakčiai...

Deimono krūtinė sujudėjo nuo gilaus atodūσιο. Kamuojamas vidinės tuštumos jis dar keletą minučių stebėjo linksmybes. Pagaliau pasisuko eiti, nusprendęs grįžti į pilį ir pasimėgauti stiklu brendžio. Ūmai dėmesį patraukė būrelis klajojančių artistų, atvykusių dalyvauti šventėje. Garsiai dainuodami ir plodami delnais į taktą jie priėjo prie įsilinksminusios minios.

Keli draugiški kaimiečiai paragino atvykėlius prisidėti prie šokančių merginų. Dvi moterys sutiko, tačiau trečioji, grakšti šviesiaplaukė su kasų vainiku ant galvos, ryžtingai atsisakė. Triukšmadariai neatlyžo, ėmė tempti merginą prie gegužės medžio. Kažkas uždėjo jai ant galvos gėlių vainiką, nenoriai nusijuokusi mergina nuėjo paskui bičiules ir įsiliejo į bendrą šokį.

Deimonas susižavėjęs stebėjo merginą. Ji išsiskyrė iš kitų tamsiu drabužiu ir gracingais judesiais. Buvo panaši į fėją, netikėtai pasirodžiusią iš miško ir galinčią bet

kurią akimirką išnykti. Ši mergina keistai paveikė Deimoną: užplūdo ilgesys, jis matė tik ją ir girdėjo tik aukštą malonų jos juoką.

„Ji paprasčiausia mergina, – mintyse pasakė sau Deimonas, tuščiai stengdamasis atsikratyti jį ryte ryjančio geismo. – Tokia kaip ir kitos.“

Bet tai buvo netiesa. Ji taip stipriai paveikė jį, kad Deimonas sunerimo ir įsiaudrino. Už vieną naktį su ja būtų galėjęs atiduoti visus savo turtus. Deimonas niekada nebuvo lengvai paveikiamas, gyvenime vadovavosi protu ir logika. Regis, dabar jį akimirksniu užvaldė visą laiką taip tramdytas pramušgalviškumas.

Nenuleisdamas akių nuo merginos, tarsi plėšrūnas, sekantis grobį, Deimonas neskubėdamas nužingsniavo minios pakraščiu. Pats nežinojo, ką darys, tačiau jautė turintis būti arti jos. Mergina dabar šoko greičiau, skatinama muzikos ritmo ir kitų šokėjų, su kuriomis buvo susiėmusi už rankų. Juokdamasi ir gaudydama orą ji pagaliau išsiveržė iš rato ir klupinėdama atsitraukė. Gėlių vainikas nuslydo jai nuo plaukų ir nukrito Deimonui prie kojų. Jis pasilenkęs pakėlė vainiką, netyčia sumaigydamas keletą gležnų žiedlapių.

Nusibraukusi rankove prakaituotą veidą mergina atsitraukė nuo šurmuliuojančios minios. Deimonas nusekė paskui ją, širdis beprotiškai daužėsi krūtinėje. Nors jis neištarė nė žodžio, mergina tikriausiai jautė, kad yra sekama. Ji sustojo ir atsigrėžė veidu į jį, o minia linksminosi toliau. Deimonas priėjo arčiau ir sustojo vos per žingsnį nuo jos.

– Man regis, šis vainikas jūsų, – prabilo jis kimiu balsu.

Mergina pažvelgė į Deimoną, tamsoje jos akių spalvos negalėjai įžiūrėti. Putliose jos lūpose šmėstelėjo šypsenos šešėlis.

– Dėkoju, – tarė mergina. Ji ištiesė ranką į vainiką ir sekundę brūkstelėjo vėsiais pirštais jam per pirštus.

Deimoną nutvilkė karštis.

– Kas jūs? – išpyškino jis.

Mergina nusijuokė, regis, ne mažiau už jį išgąsdinta tokio tiesmuko klausimo.

– Paprasta mergina. Klajojančios trupės artistė, – atsakė ji ir kiek padvejojusi paklausė: – O kas esate jūs?

Deimonas tylėjo, neįstengė nieko pasakyti, nes svaiginantis sumaigytų gėlių, vyno ir prakaito kvapų mišinys pripildė šnerves ir privertė kraują sparčiau tekėti gyslomis. Jis troško nusitempti ją toliau nuo žmonių, į mišką, pargriauti ant drėgnos žemės... Troško pripulti lūpomis prie jos blyškios odos, išpinti kasas ir leisti plaukams srūti tarp pirštų.

Mergina smalsiai stebėjo jį pakreipusi galvą.

– Jūs tikriausiai iš pilies, – pareiškė ji. Tada nepatikliai pažvelgė į jį. – Ar esate vienas iš Sevidžų?

Deimonas papurtė galvą tai paneigdamas, jis troško atsiriboti ir nuo savo praeities, ir nuo ateities.

– Aš čia svečias, – tarė jis prikimysiu balsu. – Kaip ir jūs.

Neatrodė, kad mergina juo patikėjo, tačiau mažumėlę atsipalaidavo.

– Iš kur jūs atvykote? – pasiteiravo Deimonas.

Balti jos dantys žybtelėjo tamsoje. Deimonas dar nebuvo matęs tokios nuostabios šypsenos.

– Nemėgstu galvoti apie savo praeitį, – tarė mergina ir nusibraukė nuo kaktos žvilgančią šviesią garbaną. – O kodėl jūs čia atėjote, sere? Pakvėpuoti grynu oru ar pasižiūrėti šokių?

– Norėjau sutikti jus.

Tylus juokas ištrūko merginai iš burnos, ji įsitempė ir pasiruošęs skristi paukštis. Jausdamas, kad ji tuoj paspruks, Deimonas pasielgė impulsyviai. Suėmė delnais jai už galvos iš abiejų pusių ir laikė, nekreipdamas dėmesio į jos baimingą pasipriešinimą.

– Leiskite, – sukuždėjo jis ir perbraukė virpančiais pirštais per švelnius jos skruostus. Tada pasilenkęs prigludo prie lūpų ir mergina sustingo. Buvo uždususi, jos iškvepiamas karštas oras glostė jam odą, o burnos skonis svaiginamu greičiu sužadino jausmus. Deimonas pajuto jos atsaką ir laikas, rodė, sustojo, tai buvo stebuklas, nepanašus į nieką, ką jis iki šiol gyvenime buvo patyręs.

Mergina nusuko veidą ir sutrikusi kažką sumurmėjo. Deimonas jautė aksominį jos skruostą prie veido, prie savęs prigludusį jos kūną. Juodu abu tylėjo nejudėdami ir mėgavosi tokio artumo keliamais pojūčiais.

– Labanakt, – sukuždėjo mergina.

– Nenuėikite, – paprašė Deimonas, bet ji atsitraukė nuo jo ir pradingo minioje.

Deimonas galėjo sekti iš paskos, tačiau nusprendė to nedaryti. Atrodė, kad tokia moteris negali būti tikra. Iš

tikrujų tai jis nenorėjo, jog ji būtų tikra. Tegul lieka iliuzija, vaizduotės kūrinys, jį Deimonas galės prisiminti iki savo dienų galo, miražas, nepalietas nemalonios dabartinio jo gyvenimo tikrovės. Jis išėjo iš Gegužės pirmosios šventės, bet nepajėgė atsikratyti staiga apėmusios nuojautos, jog kada nors kaip nors... juodu vėl susitiks.

1

Londonas, 1825

Ji vėlavo. Stengdamasi eiti taip, kad sijonai nesivilkėtų purvinu grindiniu, Džulija paspartino žingsnį, drauge slėpdama veidą nuo įkyrios šalto rudenio dulksnos. Jei-gu greitai nepasieks Didžiojo teatro, plaukai ir drabužiai kiaurai permirks.

– Man peržiūra, – apimta nevilties sušnibždėjo Džulija, braudamasi pro žmones, žingsniuojančius slidžiu suskilinėjusiu šaligatviu. Kadaisė prašmatni geltona plunksna nukaro nuo mažos skrybėlaitės krašto ir mergina nervingai įbruko ją į vietą.

Šiandien viena iš svarbiausių dienų jos gyvenime. Jei-gu pasiseks, pateks į labiausiai klestinčio Anglijos teatro trupę. Bet jei-gu nepavyks įrodyti Loganui Skotui, kokia ji talentinga, turės likti tame apmusijusiam Dalio teatriūkštyje Strande. Jo direktorius ponas Bikerstonas su aktorėmis elgiasi kaip su prostitutėmis ir pelnosi organizuodamas jų pasimatymus su turtingais vyrais. Direktorius labai užsiuto ant Džulijos, kai ši atsisakė susidėti su patvirkėliu nusenusiu baronu, kuris už galimybę pasiguldyti ją į lovą buvo pasirengęs sumokėti didžiulius

pinigus. „Tu paklusi mano taisyklėms, – piktai iškošė pro dantis Bikerstonas, – arba čia nebedirbsi. Kai surasiu tau kitą vyrą, susitiksi su juo, kitaip galėsi eiti po velnių!“

Negana to, Bikerstonas buvo lošėjas ir dažnai prisidarydavo skolų, todėl ne visada galėdavo sumokėti aktoriams visą algą. Jeigu Džulija greitai neprasimanys pinigų, nebeįstengs nuomotis kambario su balkonu. Tačiau griebtis to, ką darė dauguma galų su galu bandančių sudurti artisčių – prekiauti savo kūnu, – ji negalėjo. Niekada to nedarytų, net jei tektų badauti.

Džulija atsiduso, nuo minties, kad turės grįžti į Strandą, kūnas nuėjo pagaugais. Ji privalo susirasti geresnę darbo vietą. Tvirčiau suspaudusi rankoje drėgną pluoštą popierių mergina nuleido galvą ir ėmė žingsniuoti dar sparčiau. Staiga ji į kažką atsitrenkė ir kone išsitiesė ant žemės. Popieriai išsprūdo iš rankos. Jei vyriškis nebūtų spėjęs sugriebti Džulijos už pečių, ji būtų pargriuvusi ant purvino šaligatvio.

– Ar jums viskas gerai, panele? – pasiteiravo jos gelbėtojas.

Džulija pasilenkė susirinkti permirkusių popierių. Dideliam jos nusivylimui, sijono padurkai buvo šlapi ir purvini.

– Turėtumėte žiūrėti, kur einate! – riktelėjo ji susierzinusi.

– Ir aš jums galėčiau pasakyti tą patį, panele, – šaltu ir sodriu it raudonasis vynas balsu atšovė vyras. Jis padėjo Džulijai surinkti pasklidusius lapus ir jau ketino užmesti į juos akį.

Džulija skubiai paėmė savo popierius, nesuteikdama progos nieko perskaityti.

– Einu į peržiūrą, – trumpai ir aiškiai pasakė ji. – Labai vėluoju.

Ji jau norėjo eiti savo keliu, tačiau jis sustabdė lengvai palietęs jai petį.

– Į kurią teatrą einate?

Mergina pakėlė akis į vyrą ir sumirksėjo nuo drėgno vėjo gūσιο. Nepažįstamasis buvo aukštas ir dailiai sudėtas, plačius jo pečius dengė sunkus juodas apsiaustas. Pro lietaus lašų, varvančių nuo tamsios skrybėlės krašto, šydą buvo matyti patrauklūs šiurkštoki veido bruožai ir ryškiai mėlynos akys.

– Ieškau Didžiojo teatro, – atsakė ji.

– Jau suradote, – vyras mostelėjo ranka į artimiausias duris. – Pro čia pateksite į artistų poilsio kambarį, jame paprastai vyksta peržiūros.

– Iš kur jūs žinote? – nepatikliai paklausė Džulija.

Šypsena suvirpino jo plačių lūpų kampučius.

– Aš esu šio teatro artistų trupės narys.

– O, – Džulija nustebo, ją nusmelkė lengvas pavydas. Kaip jam pasisekė, kad priklauso tokiai prestižinei trupei.

Vyras šypsodamasis žvelgė į ją.

– Jeigu norite, parodysiu jums kelią.

Džulija linktelėjo ir nedrąsiai įėjo pirma jo į tylų silpnai apšviestą prieškambarį. Apsidžiaugusi, kad atsidūrė sausoje patalpoje, ji persibraukė per sudrėkusius sijonus, pasitaisė juos. Palydovas mandagiai palaukė, kol ji

nusiėmė varvančią skrybėlaitę ir nusisiautė skraistę, tada paėmė iš jos drabužius.

– Paliksime juos laisvame persirengimo kambaryje, kad apdžiūtų, – tarė jis, atidarė duris ir pakabino drabužius ant didelių žalvarinių kablių, pritaisytų prie sienos. Tada pats nusiėmė skrybėlę, nusivilko apsiaustą ir persibraukė pirštais per plaukus, stengdamasis susitvarkyti trumpas vešlias garbanas.

Apgailestaudama, kad nėra veidrodžio, Džulija taip pat pasilygino delnais plaukus.

– Jūs visai gerai atrodote, – tarsi perskaitęs jos mintis patikino nepažįstamasis.

Džulija pirmą kartą nedrąsiai jam nusišypsojo.

– Tikėjasi atrodyti geriau.

Jis patraukė pečiais.

– Jūsų išvaizda ne tiek daug reiškia, svarbiausia – aktoriniai gebėjimai.

– Taip, žinoma.

Ji nuėjo paskui jį koridoriu, pro persirengimo kambarius, kabinetus, stalių dirbtuves, drabužines. Didysis teatras buvo milžiniškas, jį sudarė vienas pagrindinis ir keturi papildomi pastatai. Anksčiau jis neprilygo Karališkajam teatrui Drurio skersgatvyje, tačiau viskas pasikeitė, kai vadžias perėmė Loganas Skotas. Jam vadovaujant buvo pastatyta daug itin paveikių spektaklių ir Didysis teatras tapo vienu iš labiausiai garbdomų teatrų Londone.

Loganas Skotas, dar visai jaunas, vos trečią dešimtį skaičiuojantis vyras, jau buvo pasiekęs legendinio teatro

bendruomenės pripažinimą. Nuo minties, kad greitai su juo susitiks, Džulijai sugniaužė paširdžius. Jeigu Loganas Skotas nuspres, jog ji neturi talento, jos karjerai galas.

– Ar seniai dirbate šioje trupėje? – vis labiau nervindamasi pasidomėjo Džulija. Koridoriuje jie prasilenkė su keliais darbininkais, o pasukę už kampo išgirdo iš repetičių kambarių sklindant aktorių balsus.

– Nuo tada, kai ji buvo suburta prieš ketverius metus, – atsakė jos palydovas.

– Jums labai pasisekė, kad galite dirbti su ponu Skotu.

– Jūs taip manote? – ramiai paklausė vyriškis. – Žinote, jis ūmaus būdo.

– Tokiam talentingam menininkui tai atleistina. Ponas Skotas yra iškiliausias aktorius Anglijoje. Jis laikomas naujuoju Deividu Gariku*.

Džulijos palydovas pašaipiai prunkštelėjo.

– Manau, jog žmonės perdeda.

Mergina nustebusi pažvelgė į jį.

– Tai jūs nesate pono Skoto gerbėjas?

– Taip jau nutiko, kad nesu. Man neatrodo, jog jis priilygsta Garikui. Šiaip ar taip, kol kas dar neprilygsta.

Džulija gūžtelėjo pečiais.

– Kadangi aš nesu mačiusio jo scenoje, susilaikysiu nuo vertinimo.

Juodu priėjo artistų poilsio kambarį, Džulija dar tvirtčiau suspaudė savo popierius ir žengė į vidų. Didžiulė,

* *David Garrick* (1717–1779) – vienas žymiausių XVIII a. Anglijos teatro autoritetų, dramaturgas, puikus aktorius ir režisierius. (Čia ir toliau – vert. pastabos.)

kreminė spalva išdažyta patalpa buvo pilna nutrintų kėdžių ir minkštasuolių, išklerusių stalų, ant padėklo buvo prikrauta duonos, rūkytos mėsos ir sūrio. Kampe sėdėjo dvi moterys, o mergina ir jaunuolis, kitame kambario gale vaidinantys kažkokią sceną, liovėsi ir nusijuokė iš kerėpliškos choreografinės detalės. Apkūnus pagyvenęs džentelmenas sėdėjo nuošaliau ir be garso judindamas lūpas skaitė pjesę.

Pasirodžius naujiems žmonėms, visi, esantys kambaryje, į juos sužiuro. Jie atskubėjo prie Džulijos palydovo, jį apsupo ir mergina buvo nustumta į šalį. Džulijos palydovas pakėlė rankas, atremdamas klausimų ir reikalavimų laviną.

– Vėliau, – nukirto jis. – Pirmiausia turiu padaryti vieną darbą... atlikti peržiūrą.

Džulija spoksojo į jį išplėtusi akis. Dabar, ryškiai apšviestame artistų poilsio kambaryje, ji pamatė daugybę smulkmenų, į kurias anksčiau neatkreipė dėmesio. Vyras vilkėjo brangiais, nepriekaištingai pasiūtais drabužiais: tamsiomis kelnėmis, tamsiai žalios spalvos liemene, ryšėjo juodo šilko kaklaskarę. Ji dar nebuvo mačiusi vyriškio tokiais nuostabiais plaukais: neklusniose rudose garbanose žvilgėjo raudonmedžio atspalvio sruogos. Plaukai buvo pakirpti trumpai ir nušukuoti nuo kaktos, bet vis tiek atrodė susitaršę ir prašyte prašėsi suglostomi moters rankos.

Nekilo abejonių, kad jis – svarbus žmogus. Dar tas paklusti verčiantis žemo tembro balsas, o užvis labiausiai – jaudinančios mėlynos akys, atskleidė Džulijai, kas yra

šis vyras. Širdis jai nukrito į kulnus, pajuto, kaip blyšksta veidas.

– Jūs esate Loganas Skotas, – sumurmėjo ji. – Turėjote man pasakyti.

Jo akys šelmiškai sužibo.

– Turėjote paklausti.

Džulija liūdnai linktelėjo sutikdama ir pagalvojo, ar jau prarado galimybę padaryti jam gerą įspūdį.

– O jūs kuo vardu? – nekantriai paklausė Loganas Skotas.

– Ponia Džesika Ventvort, – pasakė jam Džulija savo sceninį slapyvardį. Kambaryje esantys žmonės smalsiai sužiuro į ją. Džulijai kilo noras įlįsti į kokį nors tamsų kampą ir pasislėpti.

– Puiku, ponია Ventvort, – maloniai tarė Skotas. – Pažiūrėkime, ką jūs sugebate. – Jis ištiesė didžiulę ranką į jos atsineštus drėgnus popieriaus lapus ir paėmęs atsainiai permetė juos akimis. – Kaip matau, esate parengusi sceną iš „Matildos“. Puiku. Praėjusį sezoną ši pjesė buvo dažnai vaidinama mūsų teatre. Čarlzui nebus jokio vargo. – Jis pamojo šviesiaplaukiui jaunuoliui, stovinčiam už kelių žingsnių. – Gal galėtum atlikti lordo Everslio vaidmenį, Čarlzai?

Jaunuolis nedvejodamas sutiko.

Skotas patogiai įsitaisė ant kėdės, kiti pasekė jo pavyzdžiu.

– Jeigu jūs nieko prieš, ponია Ventvort, leisime kitiems trupės nariams stebėti peržiūrą.

Tiesą sakant, Džulija to mažiausiai troško. Vaidinti

nedidelio žmonių būrelio akivaizdoje buvo daug sunkiau nei žiūrovų pilnai salei. Be to, šie žmonės – *artistai*, pati priekabiausia publika. Jie gali pasityčioti iš jos, kam užsigeidė dirbti Didžiajame teatre... iš karto pastebės, kad ji niekur nesimokė ir beveik neturi aktorinės patirties. Tačiau jau nuėjo per toli, kad trauktųsi. Džulija nutaisė veide šypsena ir prisivertusi pajudėti priėjo prie kambario viduryje stovinčio jaunuolio.

Nepasakytum, jog Čarlzas iš išvaizdos būtų tinkamas lordo Everslio vaidmeniui... atrodė pernelyg švelnus ir gražutis vaidinti užkietėjusį nenaudėlį. Kita vertus, jis spinduliavo pasitikėjimą savimi, Džulijai tai padarė įspūdi. Ji neabejojo, jog šis aktorius galėtų įtikinamai suvaidinti bet kokią vaidmenį.

– Matildos vaidmuo peržiūrai – sunkiai įkandamas riešutėlis, – pareiškė Loganas Skotas. Nebuvo aišku, kam jis tai pasakė: Džulijai ar kitiems aktoriams. – Epizodas, kai veikėja atskleidžia savo kančias, paprastai labai varginantis.

Rimtu žvilgsniu žvelgdama į jo neperprantamą veidą Džulija linktelėjo.

– Pasistengsiu nesukelti jums nuobodulio, pone Skotai.

Jo lūpų kampučiai linksmai suvirpėjo.

– Pradėkite, kai būsite pasirengusi, ponია Ventvort.

Džulija linktelėjo ir susikaupusi įsmeigė žvilgsnį į grindis, ruošdamasi suvaidinti sceną iš pjesės. „Matilda“ išgarsino jos autorę S. R. Filding vos prieš dvejus metus; iš pradžių šis kūrinys buvo išleistas kaip romanas,

o paskui pritaikytas scenai ir sulaukė triuškinamos sėkmės. Žiūrovus pakerėjo istorija apie ambicingos kaimo merginos moralinį nuosmukį ir atgimimą. Džulija pasirinko lemtingą pjesės epizodą, kuriame Matilda, skaisčią merginą, suvedžioja žiaurus palaidūnas lordas Everslis.

Ji pažvelgė į Čarlzą ir ėmė kalbėti su šiurkščiu kaimišku akcentu. Šis atsakė taisyklinga anglų kalba, kaip ir dera tikram aristokratui Eversliui. Sulig kiekvienu sakinium Džulija jautė vis labiau pasinerianti į vaidmenį. Matilda ėmė nedrąsiai koketuoti, atrodė įsibaiminusi, tai ėjo prie lordo Everslio, tai traukėsi, o šis iš lėto persekiojo ją po visą kambarį.

Loganas sulaukęs kvapą stebėjo merginą. Ji buvo nedidukė, kiek žemesnio nei vidutinio ūgio, tačiau dėl smulkaus sudėjimo atrodė aukštesnė. Išties gražutė su šviešiais pelenų spalvos plaukais, melsvai žaliomis akimis ir subtilių bruožų veidu. Retai pasitaiko, kad tokio išskirtinio grožio moteris būtų dar ir puiki aktorė. Gražuolės dažniausiai būna paviršutiniškos, stokojančios emocinio užtaiso ir gebančios vaidinti tik inženiu*.

Loganui nė minutės neprireikė susivokti, kad Džesikos Ventvort išvaizda ir vaidyba daro stulbinamą poveikį, ją stebint jam šiurpo oda. Mergina buvo apdovanota gebėjimu įsikūnyti į vaidinamą personažą. Loganas žinojo (visai nepataikaudamas sielos tuštybei) ir pats turintis šią Dievo dovaną; vienam kitam trupės aktoriui kartkartėmis taip pat pavykdavo pasiekti vaidybos meno

* Aktorės amplua; jaunos, naivios, kartais koketiškos merginos vaidmuo.

aukštumas. Vis dėlto retai sutiksi tokiu išskirtiniu talentu pasižyminčią dvidešimtmetę.

Džesika Ventvort Matildos charakterį kūrė be menkiausių pastangų. Vaikiškas naivios merginos smalsumas keistai jaudino, o susižavėjimas vyriškiu, kuris ją sužlugdys, kėlė užuojautą. Vis dėlto galėjai įžvelgti ir šiokių tokių užuominų į apskaičiavimą: aktorė perprato ir subtiliai perteikė nevykusį Matildos troškimą užkariauti turtingo vyro širdį. Pritardamas tokiai sklandžiai vaidybai Loganas truputį palenkė galvą. Dirstelėjęs į kitus trupės aktorius pamatė, kad jie susižavėję stebi naujokę.

Džulija palengva atsipalaidavo – buvo tikras malonumas dirbti su tokiu patyrusiu aktoriumi kaip Čarlzas. Laidydamas juokelius ir sekiodamas paskui ją iš vieno kambario galo į kitą jis stebėtinai lengvai privertė patikėti esąs lordas Everslis. Tačiau išgirdusi Logano Skoto balsą Džulija nutilo ir baimingai sustingo vietoje.

– Aš pats užbaigsiu su ja šią sceną, Čarlzai, – tarė Skotas.

Sunerimusi Džulija stebėjo, kaip Skotas pakilo nuo kėdės ir priėjo prie jos. Mostu liepęs Čarlzui sėstis, jis užėmė jo vietą. Džulija iškart pajuto pokyčius, kambaryje kilo įtampa, mėlynos Skoto akys sublizgo. Šyptelėjęs jai jis prabilo kaip lordas Everslis. Jo vaidyba kėlė jaudulį ir vertė virpėti. Džulija norėjo atsisėsti ir paprasčiausiai klausytis jo balso, kuriame skambėjo tramdoma jėga. Everslio personažui Skotas suteikė plėšrūniško paslaptinumo, beprasmiško puikavimosi savimi ir visai netikėtai – nudažė lengvu kartelio atspalviu.

Džulija iškart prisitaikė prie jo vaidybos, labai greitai pasinėrė į savo vaidmenį, užmiršusi save vėl tapo Matilda. Everslis žaidė su Matilda, viliojo ją, aistringai mėlynų akių žvilgsniu ir šilko švelnumo balsu žadėdamas malonumą ir saldžias kančias. Jis sugriebė jai už rankų ir Džulija išsigando: pasijuto papuolusi į spąstus jau ne kaip pjesės veikėja, o tikrovėje. Pamėgino ištrūkti, tačiau Skotas prisitraukė ją arčiau ir prabilo visai prie pat jos lūpų, šiltas jo burnos kvapas glostė jai odą.

Šioje pjesės vietoje Everslis turėjo pabučiuoti Matildą ir nusinešti į užkulsius, leisdamas žiūrovams įsivaizduoti, kas bus toliau. Džulija įsitempė, Logano Skoto glėbyje ji buvo bejėgė. Šmėstelėjo mintis, kad jis tuoj ją pabučiuos, todėl su palengvėjimu atsiduso, kai nematoma kaukė nukrito jam nuo veido ir gniaužtai atsipalaidavo. Scena baigėsi.

Kambaryje viešpatavo mirtina tylą. Jausdama į save įsmeigtus kitų aktorių žvilgsnius Džulija atsitraukė ataturpsta ir pasitrynė rankas tose vietose, kurias ką tik gniaužė Skotas.

Tai pastebėjęs Skotas kilstelėjo antakį ir žengė prie jos.
– Skauda? – pasiteiravo jis kiek nustebęs.

Džulija iškart papurtė galvą ir nuleido rankas. Jo delnai visai nesukėlė jai skausmo, tačiau ji jautė jų prisilietimą, nors Skotas jau buvo ją paleidęs.

Tada visi ilgai tylėjo: trupės artistai toliau spoksojo į Džuliją, o Skotas vėrė ją mašliu žvilgsniu. Jis patenkintas ar nusivylęs, o gal dar abejoja? Ar ji jam pasirodė ko nors verta kaip aktorė? Neišlaikiusi Džulija nutraukė tylą.

– Gal man dar ką nors suvaidinti? – tyliai paklausė ji. – Sceną iš kokios nors kitos pjesės?

– Tai nebūtina, – staiga nervingai tarė Skotas ir it leopardas narve apsidairė po kambarį. Tada pakėlė ranką ir elegantišku mostu paliepė Džulijai eiti su juo. – Eime, ponio Ventvort. Aš surengsiu jums ekskursiją po teatrą.

Regis, kitų aktorių tai nenustebino. Apkūnus pagyvenęs vyras kambario kampe padrašinamai nusišypsojo pro šalį einančiai Džulijai. Daili jaunutė mergina garbanotais rudais plaukais ir gyvomis smaragdų spalvos akimis netoli durų priėjo prie jos.

– Geriau suvaidintos Matildos aš dar nesu mačiusi, – pagyrė mergina.

Padrašinta jos žodžių Džulija dėkingai nusišypsojo. Tačiau gyvybiškai svarbi jai buvo tik Logano Skoto nuomonė, o jis kol kas dar nieko nepasakė.

– Vaidybos jūs niekur nesimokėte, – pagaliau prabilo jis, vesdamasis Džuliją per tarnybinių patalpų labirintą.

– Nesimokiau, – tyliai atsakė ji.

– Ir patirties mažai turite.

– Kurį laiką važinėjau po šalį su klajojančių artistų trupe. Pastaruoju metu dirbau Dalio teatre Strande.

– Dalio teatre, – pakartojo Skotas: neatrodė, kad tai jam būtų padarę įspūdį. – Jūs verta geresnės darbo vietos.

– Labai to tikiuosi, sere.

Skotas stabelėjo ir atidaręs duris įsivedė ją į teatro biblioteką, pilną lentynų su knygomis apie kostiumus, scenografiją, vaidybos techniką ir daugybe įvairiausių

dramos veikalų. Sustojęs prie knygų šūsnies surado aprintą „Daug triukšmo dėl nieko“ ir padavė Džulijai. Kie-tai suspaudusi knygelę ji išsekė paskui Skotą iš bibliote-kos.

– Savo trupės aktorių aš prašau stengtis vaidinti kuo natūraliau, – pareiškė šis. – Negaliu pakęsti dirbtinių manierų, būdingų didumai Londono teatrų. Dauguma aktorių yra išdresuoti kvailiai, kuriems vaidyba – tai eks-travagantiški mostai ir dramatiškos pauzės.

Apimta baimingo susižavėjimo Džulija pritariamai linktelėjo galvą.

– Kalbama, kad jūs įnešėte esminių pokyčių į Anglijos ir visos Europos teatrą... – pradėjo ji, bet Skotas pašaipiai pertraukė ją.

– Aš nemėgstu, kai mane giria, ponია Ventvort. Pagy-ros glosto savimeilę ir verčia per daug gerai galvoti apie save, o tai pavojinga. Ir taip jau esu pernelyg arogantiš-kas.

Džulija taip nustebo, kad net nusijuokė.

– Esu įsitikinusi, jog tai netiesa.

– Palaukite, jūs dar pamatysite.

Vilties banga užliejo jai krūtinę.

– Pamatysiu? – išdrįso paklausti Džulija ir Skotas nu-sišypsojo. Keista, kad vyras gali taip šypsotis, atrodyti toks malonus, bet vis tiek kažkas jame byloja, jog jis ne-pasiekiamas.

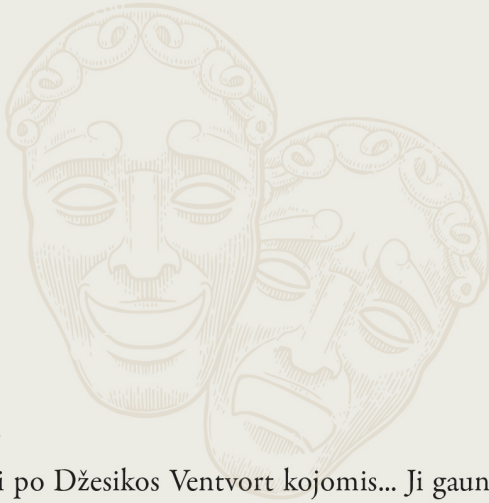
– Galimas dalykas, – atsakė jis. – Kaip aktorė, jūs turi-te didžiulį potencialą, ponია Ventvort. Manau, jog suteik-tinėtė mūsi šimtelį namų namų šaukštų.

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

DIDYSIS
TEATRAS I

Miesto numylėtinė...

Visas Londonas guli po Džesikos Ventvort kojomis... Ji gauna viską, tereikia paprašyti. Tačiau žavinga moteris, talentinga Didžiojo teatro aktorė, slepia sukrečiantį savo gyvenimo faktą: ji turi paslaptinę sutuoktinį, kurio nepažįsta, apie kurį nedrįsta net užsiminti... kurio negali mylėti.

Ne vienus metus Deimonas Sevidžas ieško nepažįstamosios, su kuria tėvas jį apvedino dar vaikystėje, nė nepaklausęs sutikimo, ir tikisi teisinėmis priemonėmis išsivaduoti iš nematomų santuokos pančių. Deimonas apstulbsta išsiaiškinęs, kad jo žmona kaip tik ir yra ta rafinuota dama, kurią jis ketino suvilioti! Tačiau nors teisiškai ši moteris jam ir priklauso, ji niekada iš tikrųjų nebus jo... jeigu jis nenugalės jos baimių, neįveiks grėsmingo priešininko... jei neužkariaus jos išdidžios, nepriklausomos ir mylinčios širdies.

